

★ JULIA DONALDSON ★

Princezná Zrkadlenka

Dve oslavy naraz

Ilustrovala Lydia Monks

Princezná Zrkadlenka

Dve oslavy naraz

★ JULIA DONALDSON ★

Princezná Zrkadlenka

Dve oslavy naraz

Ilustrácie

★ LYDIA MONKS ★

slovart

Text copyright © Julia Donaldson, 2003
Illustrations copyright © Lydia Monks 2003, 2015
Translation © Alexandra Škorupová 2017
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

Vyšlo vo Veľkej Británii vo vydavateľstve Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers
International Limited v roku 2003.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie
reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami,
či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií
či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho
informačného systému a podobne bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-2710-6

Pre Molly

Obsah

Prvá Kapitola

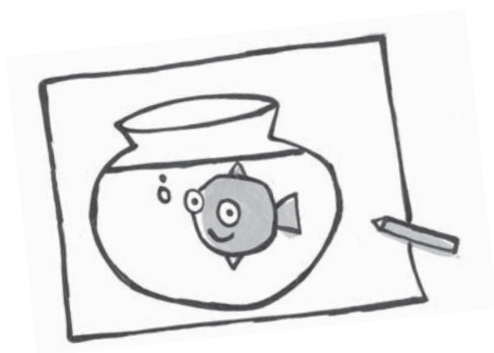
Dve oslavy naraz 9

Druhá Kapitola

Vlndelok 41

Tretia Kapitola

Čipsy lásky 63

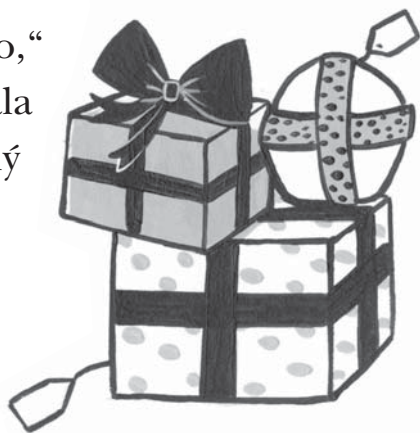
Prvá kapitola

Dve oslavy naraz

„Všetko najlepšie, Janko,“ povedala Lenka a podala mu darček. Jej šestročný bratranec ho schmatol a strhol z neho baliaci papier.

„Kniha?! Neznášam knihy! Sú nudné!“ skríkol a odhodil ju na zem. „Nemohla si mi radšej kúpiť nejakú počítačovú hru?“

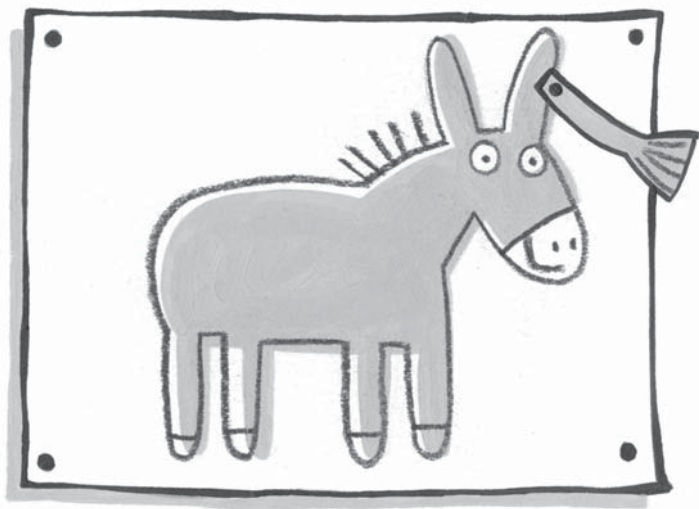
Neskutočne rozmaznané decko!
Najhoršie na tom všetkom však bolo,
že je presne o dva roky mladší ako
Lenkina najlepšia kamarátka Lívia.
Oslavujú zakaždým v ten istý deň.
Lenkina mama každý rok trvá na tom,
aby išla na Jankovu oslavu. Nie je to vôbec
fér – a hlavne tento rok. Lívia má oslavu
ôsmich narodením na kúpalisku s kopou
pizze, vody a nafukovačiek.

„Skôr ako si niečo zajeme, by sme si
mohli zahrať nejaké hry,“ navrhla
Jankova mama, teta Táňa. Lenke
z toho prišlo ešte viac zle. Hry sa každý
rok opakovali – posuň balík, stoličky
a pripínanie oslíkovho chvosta.
Janko z nich vždy vyhral aspoň dve.
O to sa už zase postarala jeho mama.

Teta Táňa zavesila veľký obrázok oslíka bez chvosta a každému z detí dala do ruky papierový chvost s jeho menom.

„Chod' prvá, Lenka. Si najstaršia,“ navrhla. Zaviazala Lenke oči a odviedla ju k obrázku. Keď Lenka naslepo pripla chvost, všetci sa zasmiali. Teta jej zložila šatku a Lenka zbadala chvost na jednom z oslích uší.

Po ostatných hosťoch už rástli oslíkovi chvosty aj z nôh, hrivy a nosa. Potom prišiel rad na Janka. „Neutiahni mi ju príliš silno!“ prikázal svojej mame. Keď stál pred obrázkom, zaklonil hlavu. Lenka si to všimla a hneď jej došlo, že nakúka popod šatku. Čisto náhodou zrazu pripol chvost na správne miesto.

„Šikovný oslávenec!“ skríkla teta Táňa a podala mu za odmenu obrovskú bomboniéru.

„Teraz by sme sa mohli zahrať na mŕtve levy,“ navrhla. Bola to hra, pri ktorej si musíš ľahnúť na zem a snažiť sa nehýbať. Ak sa pohneš, prehráš. Teda pokiaľ nie si

Janko – vtedy stačí skríknúť: „Nehýbal som sa! Nehýbal! Naozaj!“ a tvoja mama ti dá druhú šancu.

Potom teta priniesla farby na tvár, aby deti mohli byť akékoľvek zvieratko z džungle, nie iba levy. Poprosila Lenku, nech jej pri veľkom zrkadle v chodbe pomôže namaľovať mladším deťom na tvár tigre a zebry.

Namaľované deti upaľovali naspäť do obývačky. Lenka si tvár musela namaľovať sama. Bola dosť najedovaná, tak sa rozhodla, že zo seba spraví hada. Vzala si zelenú farbu, a už-už sa išla maľovať, keď zbadala, že sa ústa v zrkadle pohli a začula známy hlas.

„Aj teba pozvali na oslavu? Určite?“ opýtala sa Zrkadlenka.

